

El doctor Torralba amb els professors de Religió

Organitzada per la Delegació d'Ensenyament del Bisbat, el Dr. Francesc Torralba ha dirigit als professors i professores de Religió de les escoles públiques i concertades de la diòcesi una sessió de formació sobre el do d'educar i d'ésser educador.

En aquest sentit, ha assenyalat, juntament amb la capacitat de comunicar sabers, l'educador ha de tenir el desig de comunicació amb l'educand. Aquesta trobada, perquè sigui educadora —ha indicat el professor Torralba— ha d'ajudar l'altre a reconèixer el seu do/valor i ha de perseguir, tenir cura i potenciar aquest talent. Acollir, desenvolupar i acom-

panyar són les accions de l'educador. En l'acció educativa o catequètica, l'educador no solament aporta idees sinó també emocions, encara que l'educand no en sigui conscient fins a temps després; aporta, també, experiència vital, quan expressa què és per a ell significatiu i important, així com també desperta processos de descoberta del sentit de la vida.

Hi ha diverses respostes a la pregunta sobre el sentit, però els educadors cristians hem de mostrar —ha conclòs el Dr. Torralba— quin és el sentit que té per a nosaltres la vida, el treball, la relació... Aquest és estimar.

Jornades de Justícia i Pau

Lleida va acollir del 10 al 12 d'abril les jornades de la Comissió General de Justícia i Pau 2015. La trobada, que va aplegar una setantena de persones vingudes de tot l'Estat espanyol, va servir per a reflexionar i debatre sobre el dret a un treball decent.

Elva López Moruelo, economista del Departament d'Investigacions de l'Organització Internacional del Treball (OIT), va ser l'encarregada d'impartir la conferència inaugural sobre la qualitat de l'ocupació a Espanya.

Miguel Ángel Malo Ocaña, professor del Departament d'Economia i Història Econòmica de la Universitat de Salamanca, va abordar les polítiques d'ocupació a Espanya; José Fernando Almazán, president de la HOAC, va presentar la darrera reforma laboral del Govern espanyol, des de la perspectiva de la Doctrina So-

cial de l'Església. També hi va haver un parell de taules rodones.

A la segona taula de debat, moderada per Xavier Pelegrí i centrada en els moviments cristians de treballadors, hi van participar Betina Beate, secretària general del Moviment Mundial de Treballadors Cristians (MMTC), i Josep Anton Belchi, militant d'Acció Catòlica Obrera (ACO).

Les jornades es van cloure diumenge amb el plenari de la Comissió General de Justícia i Pau.

AJUDANT A VIURE

El què i el com de la Confirmació

Al llarg de la cinquantena pasqual molts adolescents i joves reben el sagrament de la Confirmació: és un moment privilegiat en el camí d'iniciació cristiana que confirma el Baptisme i enrobusteix la gràcia baptismal; i, la professió de fe dels confirmands, culmina amb la participació de l'Eucaristia en la taula de la comunitat. Com diu el *Catecisme de l'Església catòlica* (núm. 1.285): «pel sagrament de la Confirmació, els creients es vinculen més perfectament a l'Església, s'enriqueixen amb una fortalesa especial de l'Esperit Sant, i així s'obliguen amb un compromís més gran a difondre i a defensar la fe amb la paraula i les obres com a veritables testimonis del Crist».

Tot agraït els esforços que fan els catequistes i els mossens en relació a la preparació i celebració d'aquest sagrament, l'experiència ens demana fer una reflexió responsable. Cal situar-nos en l'ara i aquí i preguntar-nos qui són i com són els candidats, d'on vénen, què demanen, per què ho demanen i per on podem caminar pastoralment. No podem controlar com ni quan la gràcia de Déu aconsegueix els seus fruits en la vida de les persones. La nostra tasca és sembrar i acompanyar-los sense defallir. Però hem de preguntar-nos quin estil i quin grau de vida cristiana porten els nostres adolescents i joves després de la seva Confirmació. I quina és, de fet, la nostra oferta.

Per tant, sense descurar el com, cal pensar més i sobretot en el què, perquè un dels problemes bàsics de la nostra pastoral és la iniciació dels nostres fidels en la vida cristiana. És un camí al final del qual ens trobem amb un cristià capaç de ser-ho amb certes garanties. Però una veritable iniciació comporta formació, conversió, celebració, pràctica de les virtuts i activitats cristianes. Sense això tampoc no podem esperar res seriós.

La preparació ha d'ajudar a fer-se ben conscients del do i de la missió que aquest sagrament atorga amb la fortalesa que dona l'Esperit Sant. És donació gratuïta que perfecciona, que fa progressar, que confirma (corrobor) quelcom ja existent pel Baptisme, però que demana també correspondència i acolliment. Els sagraments impliquen la fe en Crist i l'acceptació de l'Església com a Cos visible de Crist, comunitat amb la que celebrem i seguim creixent en aquesta fe. Hem de procurar que els candidats —al seu nivell— descobreixin Jesús de Nazaret i confessin (reafirmen) la seva fe en Ell decidint fer-lo referent incondicional per al propi comportament. Això demana voler tenir Jesús i els seus criteris (que cal conèixer) com a pauta d'avaluació en la vida.

A més de la necessària acollida i atenció personalitzada i independentment de l'edat dels candidats, que no és el problema, cal posar l'accent principal en la serietat de la preparació personal de cadascú i donar rellevància als aspectes de vinculació a l'Església i de fortalesa per al testimoniatge. Per a aquesta participació activa en la missió cal entrenar-se, i que els adolescents i joves vagin descobrint quins són els seus carismes i els posin al servei de la comunitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

SEBASTIÀ TALTAVULL

La Primera Comunió

Avui diumenge molts nens i nenes rebran la Primera Comunió. En aquest dia tan important, el bisbe Sebastià Taltavull, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, dóna un missatge als pares: «Que estimin molt els seus fills i, com a signe d'aquesta estimació, que vetllin el seu creixement cristià fins que arribin a la fe adulta. Que els ensenyin a pregar, però fent-ho primer ells i amb aquella tendresa que té més en compte el testimoni que les paraules.»

Quin és el paper dels pares?

Els pares són els primers educadors de la fe dels seus fills. És cert que Déu també ofereix altres camins i mitjans quan la família és indiferent o no ajuda. Aleshores, la comunitat cristiana col·labora de moltes maneres perquè no hi hagi un buit educatiu i ofereix, entre altres mitjans, una catequesi progressiva adaptada a cada edat, des de la infància fins a l'adulesa. La formació dels adults és prioritària per poder assegurar el creixement cristià de tots.

Com valoreu el treball en catequesi que heu fet al llarg d'aquests anys?

Com una excel·lent oportunitat per ajudar a fer camí, i fer camí junts, en comunitat, però sobretot com quelcom que m'ha ajudat sempre personalment a exercir el meu ministeri pastoral.

Com ha canviat la manera de transmetre la fe?

Ha canviat el concepte de persona, de família i de societat; han canviat el llenguatge i els mitjans de comunicació; la fe ha perdut rellevància social i la seva proclamació pública troba resistència. Avui cal el testimoni personal i un tipus de transmissió cordial que assegurin processos de creixement. Hem d'estar molt atents i ser creatius; això sí, des d'una fe ferma en Jesucrist i la confiança de comptar amb una comunitat cristiana de referència.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels qui no saben pregar

Senyor, ajuda els homes i les dones que voldrien pregar, però no ho saben fer.

Accepta el seu desig de pregar com si fos una pregària. Escolta el seu silenci i vés a trobar-los al seu desert.

Tu vas portar el teu poble fora del desert, i li vas mostrar la terra promesa. Tu, Senyor de l'univers, rei dels reis.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

No hay un modelo ideal de custodia

He llegado a la conclusión de que no hay un modelo ideal de custodia de los hijos de padres separados. La custodia compartida puede funcionar muy bien para un niño y ser pésima para otro. Depende

de múltiples variables: la personalidad y estado mental de los padres, la calidad de las relaciones padres-hijos, el grado de enojo y de cooperación entre los padres, la edad de los hijos, el temperamento y flexibilidad de cada niño...

A todo lo cual hay que añadir un factor importante que quiero resaltar: los padres han de estar dispuestos a tener las mismas pautas educativas y mantener las mismas rutinas con los niños cada vez que estén a cargo de uno de ellos. Por ejemplo, un niño no se puede acostar a las ocho con un progenitor y a las diez con el otro, o comer con cubiertos cuando esté con un padre y con los dedos cuando esté con el otro, o dormir con un progenitor en su cama y solo en su habitación cuando le toque con el otro.

Todo dependerá fundamentalmente de la capacidad de entendimiento que tengan entre sí los padres. «Pero si antes no se ponían de acuerdo en nada, ¿cómo podrán hacerlo ahora?», puede usted argumentarme. Y con razón. Porque aquí está el talón de Aquiles de la custodia compartida: que ya no estaban de acuerdo antes. Si la relación entre ellos hubiese sido buena, no se habrían separado, ¿no le parece? Por eso, un psiquiatra norteamericano, Donald Bloch, dice: «Una pareja capaz de manejarse adecuadamente con un proceso de divorcio debería, en principio, tener un excelente matrimonio.»

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

María, Madre de la Misericordia

No es infrecuente hoy que un sufrimiento humano, próximo o de escala universal, nos una en el dolor. Anhelamos que se encuentren soluciones a tanta dolencia. Oímos la reiterada voz del Papa, contemplamos sus gestos de misericordia, compartimos su oración y escuchamos su palabra: «Sabemos que la vida que vivimos en el amor misericordioso de Dios es más fuerte que el sufrimiento.»

Ante nosotros se abre un gran reto: ser un grano de la playa o una gota del océano. Ser grano-simiente entregado en el surco, que en Jesucristo da mucho fruto y toma parte en un huerto frondoso.

Hoy se nos pide ser testimonios de la misericordia de un Dios que es Amor. «Él vive entre los ciudadanos promoviendo la solidaridad, la fraternidad, el deseo de bien, de verdad, de justicia». Caminar mostrando al Señor que pasa derramando amor. «Sed misericordiosos, como el Padre es misericordioso» (Lc 6,36).

«Es el tiempo de retornar a lo esencial para hacernos cargo de las debilidades y dificultades de nuestros hermanos», nos dice Francisco. Todos estamos convocados. Sea con pequeños gestos cotidianos de cercanía o con la entrega de toda la vida.

Que la dulzura de la mirada de la Madre de la Misericordia nos acompañe.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

11. **Dilluns** (■ Lleida) (litúrgia hores: 2a setm.) [Ac 16, 11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); sant Felisa, mr.
12. **Dimarts** [Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports. Beat Francesc de Siena, prev. servita.
13. **Dimecres** [Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15]. Mare de Déu de Fátima (Portugal). St. Pere Regalat, rel. franciscà; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bètharram; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. salesianes (FMA, 1872).
14. ■ **Dijous** [Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Ac 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.
15. **Divendres** [Ac 18,9-18 / Sl 46 / Jn 16,20-23a]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb María de la Cabeza, patró de la pagesia. St. Torquat, bisbe de Guadix i mr.; Sta. Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); St. Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).
16. **Dissabte** [Ac 18,23-28 / Sl 46 / Jn 16,23b-28]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessió; sant Simó Stock, prev. carmelità; sant Germer, bisbe.
17. **† Diumenge vinent**, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 4,1-13 (o bé: Ef 1, 17-23) / Mc 16,15-20]. Sant Pasqual Bailón (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

DIUMENGE VI DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu». Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Jesús anuncia als apòstols l'enviament de l'Esperit. Pintura del Duccio (Escola de Siena, s. XIII)

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, salió Cornelio a su encuentro y se echó a sus pies a modo de homenaje, pero Pedro lo alzó, diciendo: «Levántate, que soy un hombre como tú.» Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea.»

Todavía estaba hablando Pedro, cuando cayó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban sus palabras. Al oírlos hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios, los creyentes circuncisos, que habían venido con Pedro, se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles. Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?» Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Le rogaron que se quedara unos días con ellos.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas; / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Hijo único, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo; permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor; lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros, y vuestra alegría llegue a plenitud. Éste es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos, si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegido, soy yo quien os he elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto, y vuestro fruto dure. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros.»

COMENTARI

L'amor que Déu posa en nosaltres és creatiu

Estimar i ser estimat: és el desig més profund, la necessitat de l'home i de la dona des de la més tendra infància i en totes les èpoques de la vida. Però, què és l'amor? A aquesta pregunta, se li han donat diverses respostes que no són mai prou satisfactòries.

El tema central de la Paraula de Déu proclama aquest diumenge és l'amor cristià, que no fa distincions de persones (1a lectura) i té la seva font en Déu. Diumenge passat recordàvem les paraules de Jesús: «Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit». Avui s'aclareix el sentit d'aquest *estar en Crist*: es tracta de romandre en el seu amor. L'amor ve de Déu que és l'amor i ha pres la forma huma-

na en Jesús. En l'amor es troba tota l'essència de la vida divina que circula en la Trinitat. En Déu, l'amor coincideix amb el seu mateix ésser: Déu és relació, comunicació, amor. En efecte, sant Joan afirma que l'amor de Déu es manifesta en el fet que «ell ha enviat el seu Fill únic al món perquè visquem gràcies a ell» (2a lectura). La grandesa de l'amor de Déu es manifesta, doncs, en el misteri pasqual de mort i resurrecció. La Pasqua de Jesús és el senyal més evident de la seriositat del seu amor, perquè com ens recorda el mateix evangeli d'avui: «Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics.»

La vinguda de l'Esperit Sant sobre Corneli, que era pagà, i la seva família, de qui parla la primera lectura, fa que Pere i la primera comunitat cristia-

na s'adonin que l'amor salvífic de Déu no coneix barreres: «Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui». La mort de Crist a la creu és donada per Déu a tots els homes sense distincions: «per nosaltres els homes i per la nostra salvació...», com recitem en el Credo.

Estimar significa, per tant, tenir els mateixos sentiments que Déu, actuar gratuïtament, comportar-nos com Jesús amb els seus, als quals manifestà tot l'amor de Déu Pare: «El meu manament és que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat». Aquesta és la Bona Notícia, la «joia de l'Evangeli» que l'Església i els cristians hem d'anunciar arreu, no només amb paraules sinó també i sobretot amb actes.

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ANY DE LA VIDA CONSGRADA

Teresa de Jesús

Les Fundacions (I)

En aquesta obra, Teresa refereix com es van construir els diferents monestirs per ella fundats. És una acta de projectes, dificultats, èxits. Darrera composició de la seva ploma, la va concloure dies abans de morir. La va escriure per etapes, al llarg de l'últim decenni de la seva vida. El destina als seus carmelites. Elles s'han implicat. Ells han assessorat. Els Carmels fundats per Teresa són divuit.

L'escriu per consell del jesuïta P. Ripalda. El seu quadern d'historiadora el porta sempre al carro de viatges i n'hi afegeix capítols.

El redacta essencialment perquè el Senyor sigui lloat. Hi afegeix espais doctrinals, consells sobre el bon govern, resumits en una paraula: discreció. Insisteix en el necessari sentit comú de les seves descalces, en les malalties que interfereixen la vida comunitària o en els desmesurats fervors d'alguna jove ingènua. Es delecta, també, dissenyant el perfil de persones exemplars. El relat s'omple de mercaders, clergues, traginers i hostalers... És una síntesi de saviesa espiritual, història de l'època, picabaralles de l'Església i negocis mercantils. És un llibre, obra de la seva maduresa. Més que cronista, se sap acompanyant espiritual. Teresa agraeix contínuament els ajuts. Silència, però, els noms dels qui van sumar dificultats.

Ester Díaz, scm

Nomenament

El bisbe de Lleida, Joan Piris, ha nomenat els mossens Vicenç Alfonso Mirret, Àngel Escalles Peruchó i Víctor M. Espinosa Oller nous canonges de la S.E. Catedral de Lleida.

La celebració de la Unció dels Malalts a la UP de Capped

El diumenge 12 d'abril, a la parròquia de Santa Teresa Jornet, un nombrós grup de fidels han celebrat el Sagrament de la Unció dels Malalts. Acompanyats pels seus familiars i la comunitat, conscients de la importància del sagrament com a mitjà de santificació i redempció en Crist, ho han viscut amb la confiança de rebre una ajuda per a viure amb fortalesa i sentit cristià les realitats de la vida humana, com són la malaltia o les dificultats en la vellesa. La cerimònia, que se celebra cada dos anys, ha estat preparada pel Consell de Pastoral i el Grup d'Atenció i Suport de les persones grans o malaltes.

UNER ha estat de celebració

El grup «Unió Eucarística Reparadora», de Lleida, ha celebrat el «Dia Universal de l'Obra». Ha estat aquest passat 7 d'abril. Pel matí, en la Casa d'Acció Catòlica, conferència sobre el tema: «El nostre esperit eucarístic i l'obra fundada pel beat Manuel González García», impartida per Mn. Antoni Agelet.

Després de l'àgape fratern, per la tarda, visita a les religioses Carmelites en el seu convent de la Caparrella.

En acabar, a la parròquia de Sant Pere, participació en «l'Adoració Diürna» amb pregària, dirigida per Elisabeth Acosta. A les set del vespre, el Sr. Bisbe ha presidit l'Eucaristia. En la seva homilia ens ha animat a seguir cultivant el carisma de la UNER i, sense oblidar els problemes socials que tant ens afecten avui, unir-nos a la «Missió» a què ens urgeix l'Església en el món actual.

Homenatge als avis i àvies a l'Arbell i el Terraferma

Les escoles Terraferma i Arbell han volgut retre un homenatge als avis i àvies que van fer possible que l'escola prosperés i, el que és més important, que la seva família fos partícip de l'educació que s'hi dona.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

Dies feiners de 10 a 14 h i de 16 a 19 h
Dissabtes de 10 a 14 h
Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

- **Diumenge, 10 de maig:**
—10 h, Confirmacions a la parròquia de Serós. Mn. Ramon Prat.
- **Dilluns, 11 de maig. Sant Anastasi:**
—11 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe. Catedral. A continuació Processó.
- **Divendres, 15 de maig:**
—20 h, Confirmacions alumnes del col·legi Santa Anna. Parròquia de Sant Llorenç.
- **Dissabte, 16 de maig:**
—20 h, Confirmacions alumnes del col·legi Montserrat i parròquia, de les Borges Blanques.
- **Diumenge, 17 de maig. Ascensió del Senyor:**
—10 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a TV2.

El col·legi Terraferma es va fundar l'any 1967, ara fa quasi bé cinquanta anys. Un grup de pares van voler impulsar un centre on s'impartís formació cristiana de primera qualitat sense deixar de banda l'excel·lència acadèmica. Han passat els anys i molts dels primers alumnes que van passar per l'escola han tornat a escollir el nostre centre per als seus fills, tal i com van fer els seus pares.

Per aquest motiu, des de les escoles, s'ha volgut impulsar aquest reconeixement als avis i àvies.

AYUDANDO A VIVIR

El qué y el cómo de la Confirmación

A lo largo de la cincuentena pascual muchos adolescentes y jóvenes reciben el sacramento de la Confirmación: es un momento privilegiado en el camino de la iniciación cristiana que confirma el Bautismo y robustece la gracia bautismal; y, la profesión de fe de los confirmandos, culmina con la participación de la Eucaristía en la mesa de la comunidad. Como dice el *Catecismo de la Iglesia católica* (n.º 1.285): «por el sacramento de la Confirmación, los creyentes se vinculan más perfectamente a la Iglesia, se enriquecen con una fortaleza especial del Espíritu Santo, y así se obligan con un mayor compromiso a difundir y defender la fe con la palabra y las obras como verdaderos testigos de Cristo».

Agradeciendo los esfuerzos que hacen los catequistas y los sacerdotes en relación a la preparación y celebración de este sacramento, la experiencia nos pide hacer una reflexión responsable. Hemos de situarnos en el aquí y ahora y preguntarnos quiénes son y cómo son los candidatos, de dónde vienen, qué piden, por qué lo piden y por dónde podemos caminar pastoralmente. No podemos controlar cómo ni cuándo la

gracia de Dios consigue sus frutos en la vida de las personas. Nuestra tarea es sembrar y acompañarlos sin desfallecer. Pero debemos preguntarnos qué estilo y qué grado de vida cristiana llevan nuestros adolescentes y jóvenes después de su Confirmación. Y cuál es, de hecho, nuestra oferta.

Por lo tanto, sin descuidar el cómo, hay que pensar más y sobre todo en el qué, porque uno de los problemas básicos de nuestra pastoral es la iniciación de nuestros fieles en la vida cristiana. Es un camino al final del cual nos encontramos con un cristiano capaz de serlo con ciertas garantías. Pero una verdadera iniciación conlleva formación, conversión, celebración, práctica de las virtudes y actividades cristianas. Sin eso tampoco podemos esperar nada serio.

La preparación debe ayudar a hacerlos conscientes del don y de la misión que este sacramento otorga con la fortaleza que da el Espíritu Santo. Es donación gratuita que perfecciona, que hace progresar, que confirma (corroborar) algo ya existente por el Bautismo, pero pide también correspondencia y acogida. Los sacramentos implican la fe en Cristo y la aceptación de

la Iglesia como Cuerpo visible de Cristo, comunidad con la que celebramos y seguimos creciendo en esta fe. Debemos procurar que los candidatos —a su nivel— descubran a Jesús de Nazaret y confiesen (reafirmen) su fe en Él y decidan hacerlo referente incondicional para el propio comportamiento. Esto pide querer tener a Jesús y sus criterios (que hay que conocer) como pauta de evaluación en la vida.

Además de la necesaria acogida y atención personalizada e independientemente de la edad de los candidatos, que no es el problema, hay que poner el acento principal en la seriedad de la preparación personal de cada uno y dar relevancia a los aspectos de vinculación a la Iglesia y de fortaleza para el testimonio. Para esta participación activa en la misión hay que entrenarse, y que los adolescentes y jóvenes vayan descubriendo cuáles son sus carismas y los pongan al servicio de la comunidad.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: ES98-0081-0455-94-0006223737